

Dobrý den, jedete na festival? (No. 6)

Hradecká regionální středa (23. června – pozn. red., viz [zde](#)) mne zastihla v dobrém rozmaru z precizní organizace festivalu, jež dosud běžela jako dobře seřízený kardiostimulátor. V touze po přívalu nových zážitků jsem razantně odmítl opětovnou návštěvu jevištní adaptace Burgessova *Mechanického pomeranče* v interpretaci ostravského Divadla Petra Bezruče, která mne již těsně po své premiéře nepříliš potěšila prázdně eklektickými režijními postupy Terezy Říhové, rozháraností účinkujícího ansámblu i lineárností dramaturgie Lenky Havlíkové, a vůbec poprvé se letos svěřil do náruče [Divadla Drak](#).

Poprvé jsem se letos svěřil do náruče Divadla Drak... Navštívil jsem inscenaci [R.U.R. 2.0](#). Foto archiv Divadla Drak

A nikoli dobře jsem tentokrát zvolil, neboť i zkušení tvůrci dračí se ve svých hrátkách s návazností na legendu humanistické sci-fi pálí sterilními citrusy podobně jako Ostrava. Inscenace [R.U.R. 2.0](#) nese bohužel všechny znaky tvůrčího oslnění moderními technologiemi. Hyper realistická scénografie **Antonína Šilara** spolu s kostýmy a loutkami **Terezy Vašíčkové** sice zdatně evokují žánrovou příbuznost nejen s tvorbou českého velikána, ale i jeho žánrových soupeřů Isaca Asimova, P. K. Dicka či Iry Levina. Ke kýženému posunu v poselství budoucím generacím však nedochází a vyprázdněná

efektnost obalu se velmi brzy začíná důvěrně osahávat s exponenciálně narůstající nudou. Chvilí jsem doufal alespoň v divadelní vzkříšení idejí mé oblíbené panenky Chucky, leč dočkal jsem se jen ubíjejícího crossoveru Betléma a Tsunami. Jak objevné! Pusté plýtvání naprosto zjevnými pohybovými dispozicemi obsazených hereček a herců. Škoda nevyužitého potenciálu klasiků. Přesah smutně skuhrá v koutě. Jen rychle oklepat se!

V exkluzivní předpremiéře byla na festivalu uvedena inscenace Městských divadel pražských *Dr. Johann Faust, Praha II., Karlovo náměstí 40* v režii někdejšího uměleckého šéfa zdejšího kulturního chrámu Vladimíra Morávka. Foto archiv MDP

K jinému druhu kříšení došlo o pár desítek minut později na půdě **Klicperova divadla**. V exkluzivní předpremiéře zde byla uvedena inscenace **Městských divadel pražských *Dr. Johann Faust, Praha II., Karlovo náměstí 40*** v režii někdejšího uměleckého šéfa zdejšího kulturního chrámu **Vladimíra Morávka**. Vzpomínky na časy hektické, leč zlaté se v intenzivně působivém pastiši mísily s nostalgií z opětovného setkání s tvorbou divadla Semafor. Vladimír Morávek píše další z vroucných milostných dopisů svým láskám nehynoucím a jednoznačně přitom dokazuje, že bez něj by české divadlo bylo mnohem nudnější i chudší. Jeho opulentně vyšperkovaný, neobarokně-dekadentní (v pražském Rokoku, cha!) styl si velmi dobře rozumí s komplexně (nejen!) pro lehké múzy vybaveným souborem i poetikou divadla, jemuž je skládán hold. Malé formy zde nabýly velikosti golemů, kteří ožívají pro potěchu publika i na paměť zářných dějin. A hrají, zpívají, tančí i stepují skvěle! Dábelská komedie se nezříká temnoty, ani bolestného vzpomínání: paralelní přidaná linka rekapitulující semaforové dějiny je velmi dobrým protipólem ústředního děje i taktickou připomínkou dosud neznalým. Snad jen některé zbytné vysvětlivky zbytečně retardují gradaci jinak strhující inscenace, v níž konečně naplno září talenty **Kateřiny Marie Fialové** a **Kryštofa Krhovjána**.

Oko mé věštecké zří velký hit, jenž zbytečně se nepodbízí, ale divoce žije a žhne, tradičně několika koncům navzdory. Vladimíre milý, posílám infernálně vřelý dík!

Svou střeďeční festivalovou odyseu jsem zakončil v Besedě, kde mi vítaný kontrast k bujícímu ornamentalismu rokokovské faustiády poskytla výrazově naopak relativně sporá inscenace A Studia Rubín [Na konci století ryb](#).
Foto archiv A-Studio Rubín

Svou střeďeční festivalovou odyseu jsem zakončil v **Besedě**, kde mi vítaný kontrast k bujícímu ornamentalismu rokokovské faustiády poskytla výrazově naopak relativně sporá inscenace **A Studia Rubín** [Na konci století ryb](#). Počin autorsko-režijního tandemu **Dagmar Fričová-Lucie Ferenzová** sice titulem odkazuje k jasnozřivé naléhavosti literární tvorby Ödöna von Horvátha a obsahem k široce populárnímu společenskému románu Sally Rooneyové **Rozhovory s přáteli**, mnohem víc však připomíná – z hlediska genderu samozřejmě adekvátně dobově posunutou – variantu slavné post-čechovovské vztahové rošády Patricka Marbera **Closer**, v češtině proslulou coby **Na dotek**. Zásadním zádrhelem jinak sympatické komorní produkce je její textová předloha, která sice s arogantním sebevědomím verbálně šermuje řadou soudobě pseudoaktuálních témat, na své vzory však hledí z úctyhodné vzdálenosti a ve výsledku neustojí víc než jen jednoduchou jevištní črtu. Toho si však je zjevně vědoma režie, která se plně spoléhá na vzájemnou chemii hereckého kvarteta a jeho schopnost přesně vyvažovat v rámci možností autentickou simulaci prožitku sžíravou (sebe)ironií. **Šimon Krupa** se s gustem i nadhledem ujal vděčné studie lehce životem znuďeného herce, jehož zájem spočine na zdánlivě nevinném kolouškovi, jenž ho však zvládne řádně potřhat. I přes věk dosud nevysoký se velmi doře doplňují zralá zkušenost **Anity Krausové** a **Jany Kozubkové** s nakažlivým entusiasmem novicky **Michaely Skalové**. Hravě tak dávají zapomenout na limity původního textu. Za moralitou pouhou sem neradno putovat, však za spuluhrou, již vládnu rubínští skvěle, neváhejte přiblížit se!

Pokračování.

- Autor: [Petr KlariN Klár](#)
- Publikováno: 8. července 2021